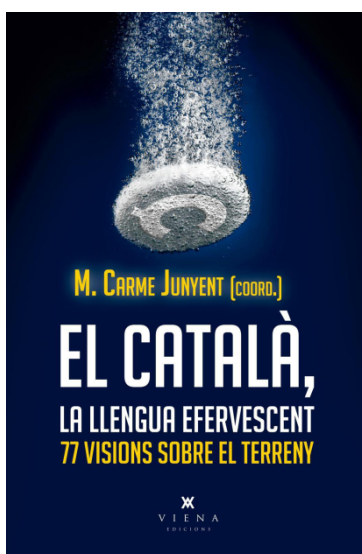

A REVEURE

Ens ha deixat Carme Junyent

Carme Junyent. Lingüista, compromesa amb la supervivència del català, dona sàvia, d'una gran senzillesa i humilitat. També persona incòmoda, sobre tot per les institucions, perquè era de pensament lliure. Del seu extens llegat, recollit en diversitat de llibres, entrevistes i articles destaquem:

Cal aconseguir el dret de viure i morir en català.

El català no té assegurat el seu futur, no podem dir salvem el català i ignorar la realitat dels territoris on es parla català.

No podem confiar en la política per reviscolar la llengua, sinó que cal pensar en models alternatius, que siguin participatius per tal que tothom es senti implicat.

Els catalanoparlants tendim a canviar de llengua a la primera oportunitat, parlar en castellà per educació és un prejudici induït. Primer, no és de mala educació parlar la teva llengua, és mala educació demanar als altres que no parlin la seva (...). Això és la moral de l'esclau, la subordinació, la supeditació.

S'hauria d'assolir que el català fos la llengua d'intercomunicació entre les altres llengües que es parlen a Catalunya.

El debat sobre la llengua inclusiva amaga un altre que és més important, l'anàlisi del discurs. El gran problema de la llengua inclusiva és que, en realitat, discrimina. Quan parlem de ciutadanes i ciutadans, les ciutadanes queden excloses del conjunt de ciutadans. És un canvi que em sembla pernicios, i per això el denuncio.

Encara hi ha molt camp per córrer per salvar la llengua. Si tenim un 15% de catalanoparlants militants i un 15% d'hostils, resta un 70% d'indiferents, un 70% és molta gent i amb aquest sí que es pot obtenir canvis.

Tanmateix, malgrat que el 2019 li fou concedida per la Generalitat la Creu de Sant Jordi, la seva última contribució, el treball "Cinquanta mesures per a reactivar el català a l'ensenyament" es troba a hores d'ara segrestat i tancat en un calaix.

